

Burkolt célzás a reménységre

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: IMózes 22:8; Jób 13:1-15; Példabeszédek 17:28; 1Korinthus 15:11-20; Jakab 2:20-22; 1Péter 1:18-20

„Már az is segítség nekem, hogy képmutató nem juthat elébe ” (Jób 13:16, ÚRK).

William Hazlitt angol esszéíró szavaival élve „az ember az egyetlen állat, amelyik képes nevetni és sírni, mivel egyedül az ember ékelődött be a két véglet közé, hogy milyen a világ és milyennek kellene lennie.”

Az biztos, hogy a dolgok nem úgy mennek, ahogyan kellene. Viszont a második advent reményében élő keresztény számára van remény – nagyszerű remény arra, hogy milyen lesz majd az élet (2Pt 3:13). Olyan csodálatos lesz, amit a bűntől elhomályosult értelmünkkel el sem tudunk képzelni (1Kor 13:12). Ezt a reményt a szekuláris gondolkodó a maga keskeny látóterével és földhözragadt elképzeléseivel már réges-régen elveszítette.

A héten tovább folytatjuk *Jób könyvében* a szenvedés kérdésének vizsgálatát, és meg fogjuk látni, hogy Jób még az őt meg nem érdemelten sújtó, értelmetlen és nem igazolható tragédiák között is képes volt a remény szavait szólni.

Miben reménykedett? Ezek szerint milyen reménységünk lehet nekünk is?

HAZUGSÁG MESTEREI

„Még az ostobát is bölcsnek gondolják, ha hallgat, és értelmesnek azt, aki csukva tartja a száját” (Péld 17:28, RÚF).

Mondhatunk Jóbról bármit, de azt nem, hogy nagy fájdalomában csak ül és csendben végighallgat mindent, amit a barátai a fejéhez vágnek. Ellenkezőleg! *Jób könyvének* tekintélyes részét éppen az teszi ki, hogy Jób nem hagyja válasz nélkül, amiről tudja, hogy elegendik benne az igazság és a hazugság. Láttuk, hogy három látogatója nem tanúsított nagy tapintatot vagy együttérzést iránta. Úgy léptek fel, mintha Isten nevében szólnának, amikor igazolni akarták, hogy miért történt vele a sok tragédia. Alapjában véve azt mondták, hogy Jób csak azt kapta, amit érdemelt, sőt, még rosszabbat érdemelt volna! Gondolatmeneteik mindegyike már önmagában is éppen elég fájó lett volna, de mind hármójuké együttvéve (és még több) már túl sok volt ahhoz, hogy Jób válasz nélkül hagyja.

Feleletében Jób honnan közelít az elhangzottakhoz (Jób 13:1-14)?

A 2. fejezetben olvastuk, hogy amikor a barátok megérkeztek és meglátták Jóbot, hét napig egy szót sem szóltak. Tekintettel arra, hogy végül mi minden kiszaladt a szájukon, valószínűleg a hallgatás volt a legjobb megközelítés. Jób bizonyára ezt gondolta.

Figyeljük meg: Jób nemcsak azt róttá fel nekik, hogy hazugságokat szólnak, hanem éppen Istenről hazudnak! (Ez érdekes annak fényében, ami a könyv vége felé történik [lásd Jób 42:7].) Valóban sokkal jobb hallgatni, mint helytelen dolgokat mondani! (Ugyan melyikünk ne tapasztalta volna ennek az állításnak az igaz voltát?) Ám Istenről valótlán dolgokat állítani még sokkal rosszabb. A helyzet iróniáját az adja, hogy a három férfi azt képzelte: éppen ők védelmezik Istent és a jellemét Jóbnak a történetek miatti keserű panaszzkodásával szemben. Jób továbbra sem értette, hogy miért érte annyi rossz, ahhoz viszont eleget tudott, hogy felmérje, szavaikkal a barátai a „*hazugságnak mesterei*” lettek (Jób 13:4).

Mikor fordult elő utoljára, hogy olyasmit mondtunk, ami helytelen, amit nem lett volna szabad mondani? Hogyan tanulhatunk ebből az esetből, hogy újból ne kövessünk el ilyen hibát?

„ÍMÉ, MEGÖL ENGEM”

A negyedév elején a könyv befejezésénél kezdtük a gondolatmenetet, és látuk, hogy Jób dolgai végül jóra fordultak. Megfigyeltük, hogy még a rettenő szenvedés idején is Jóbnak volt reménye. Mivel most élünk és ismerjük a könyv, a Biblia végét, mi már tudjuk, hogy Jób sokkal több mindenben reménykedhetett, mint amit akkor képes volt felmérni. Amikor viszont meghaltak a gyerekei, minden java odalett és megromlott az egészsége is, akkor Jób nem tudhatta, hogyan is alakul majd minden, nem volt olyan előnyös helyzetben, mint mi. Csak azt látta, hogy az élete egy csapásra tönkrement. Viszont még akkor is, miközben panaszosan kesergett, azt kívánta, hogy bárcsak meg se született volna vagy születésekor egyenesen a sírba szállt volna, még akkor is a reményét fejezte ki. A reménye pedig Istenben volt, abban az Istenben, akiről azt gondolta, hogy igazságtalanul bánt vele akkor.

Minek a reményét fejezi ki Jób 13:15 verse?

„Még ha meg is ölné, akkor is bízom benne” – fogalmaz egy angol fordítás. A történetek után Jób úgy gondolta, hogy már csak a halála következhet, hiszen ez az utolsó, ami még nem érte, és az is Istentől jöhet. Viszont még ha erre is kerülne sor, Jób az Úrba vetett bizalommal halna meg.

„Folyton emlékezni kell Krisztus kegyelmének gazdagságára. Raktározzuk el a szeretete révén nyert tanulságokat! Legyen a hitünk olyan, mint Jóbé, hogy kijelenthessük: »Még ha meg is ölné, akkor is bízom benne.« Kapaszkodjunk bele mennyei Atyánk ígéreteibe! Emlékezzünk arra, ahogyan a múltban bánt velünk és szolgálóival! Hiszen »azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van« (Róm 8:28)” (Ellen G. White cikke, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1910. okt. 20.).

Pusztán emberi szemszögből nézve Jóbnak nem volt miben reménykedni. Ő viszont nem tisztán emberi nézőpontból közelített! Ha úgy lett volna, mégis miben reménykedhetett volna? Hitét és reménységét éppen Isten miatt, benne bízva tudta kinyilvánítani.

Hogyan tudta Jób megőrizni a hitét mindannak ellenére, ami vele történt? Logikus kérdés lehet. Olvassuk el Jób 1:1 és Jak 2:20-22 verseit! Hogyan segítenek ezek a részek is megtalálni a feleletet erre a kérdésre? Ezek szerint tehát miért olyan fontos megőrizni a hűséget és az engedelmisséget a keresztyén életünkben (lásd még a 13. tanulmányt)?

A REMÉNYSÉG SEJTETÉSE

„Sőt az lesz nékem segítségül, hogy képmutató – vagy »elvetemült ember« (RÚF) – nem juthat elébe” (Jób 13:16). Ez a vers közvetlenül azután jön, amit tegnap olvastunk. A szöveg itt hogyan erősíti meg még inkább, hogy a történetek ellenére Jóbnak volt reménye, meghozzá éppen Istenben reménykedett?

Érdekes ez a sor, ami az előzőt követi. Még ha Jób meg is halna, még ha Isten ölné is meg, Jób akkor is Istentől remélné az üdvösséget! Egyrészt furcsa ellentét, másrészt mégis tökéletesen érthető. Ugyan mi más lenne az üdvösség, mint a haláltól való megszabadulás? És mi a halál, legalábbis az üdvözülők számára, mint rövid pihenés, pillanatnyi alvás, amit örök élet követ a feltámadás után? Évezredek át vajon nem éppen ez, az örök életre való feltámadás volt Isten népének a nagy reménysége? Jób számára is ez jelentette a reményt.

Milyen reménységet vetít elénk 1Kor 15:11-20 szakasza? E nélkül miért nem lehetne semmi reményünk?

Az üdvösség komoly reményének a megerősítése után Jób azt mondja, hogy „*hánéf (elvetemült ember) nem kerülhet elé (Isten elé)*” (RÚF). Az itt kiemelt szó gyöke azt jelenti, hogy „közönséges”, „istentelen”, ami a héberben erősen negatív jelentést hordoz. Jób tudta, hogy csak Istenben találhat üdvösséget, csak akkor, ha az életét a hűséges engedelmesség jellemzi. Az elvetemült, istentelen embereknek (*hánéf*) nincs ilyen reménysége. Nagy valószínűséggel mondhatjuk, hogy Jób az „üdvbizonyosságát” fejezete ki. Hűségesen bemutatta a bűnért való áldozatokat, ám nem tudni, hogy ezek jelentőségéből mennyit értett. A kereszttel előtt élő hűséges istenhívók többségének, akik közé tartozott Jób is, bizonyára nem volt olyan teljes képe a megváltásról, mint nekünk lehet, akik a kereszttel után élünk. Ezzel együtt Jób eleget felmért abból, hogy az üdvösség reménye egyedül az Úrnál található, és az áldozatok csupán azt fejezték ki, hogyan nyerhető el az üdvösség.

A VILÁG KEZDETE ELŐTTI REMÉNYSÉG

Melyikünk az, aki ennyi minden után mégis ekkora erővel tudná kifejezni a benne élő reménységet, mint Jób? Szavai örök bizonyságul szolgálnak a hit és az engedelmisség élete mellett.

Jóbnak azért volt reménysége, mert a reménység Istenének szolgált. Az ember bűnösségének hitvány történetei között, Ádám és Éva édenkerti bukásától (1Mózes 3. fejezet) kezdve az idők végén Babilon elestéig (Jel 14:8), a Bibliából sugárzik a reménység, sugárzik annak a képe, hogy valami jobb vár ránk, mint amit ez a világ kínál.

„A világ Krisztusnak adatott, s Rajta keresztül jó minden áldás Istentől az elbukott emberiséghez. Ő Üdvözítő testlétele előtt is, után is. Amióta bűn létezik, azóta van Megváltó is” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 168. o.). Ugyan ki más lehetne ez a Megváltó, mint reménységünk hatalmas Forrása?

Az alábbi szövegek hogyan fejezik ki ugyanazt az óriási reménységet, amit Ellen White is kifejt az imént idézett szakaszban? Ef 1:4; 2Tim 1:8-9; Tit 1:2; 1Pt 1:18-20

Ezek a részek is a nagyszerű igazságot tanítják, hogy mivel Isten mindent előre tud, már a teremtés előtt tudta, hogy az ember bűnbe esik majd. 2Tim 1:9 versében az áll, hogy kegyelméből Isten elhívott „*Krisztus Jézusban örök időknél előtte.*” Ezt a kegyelmet kaptuk, de „*nem a mi cselekedeteink szerint*” (hogyan is nyerhettük volna el a „*cselekedeteink szerint*”, ha akkor még nem is léteztünk?), hanem Jézus által. Isten már a létezésünk előtt egy tervet állított fel, ami az örök élet reményét kínálta az emberiségnek. Nem csak az után jelent meg a reménység, hogy valóban szükségünk lett rá. Már megvolt, készen arra, hogy igénybe vegyük, amikor *valóban* szükségünk volt rá.

Keresztényként annyi mindent várhatunk, annyi mindenben reménykedhetünk! Az Isten által teremtett világmindenségben élünk. Isten szeret (Jn 3:16), megváltott bennünket (Tit 2:14), meghallgatja imáinkat (Mt 6:6), közbenjár értünk (Zsid 7:25), megígéri, hogy soha el nem hagy (Zsid 13:5), feltámasztja testünket a halálból (Ézs 26:19) és örök életet ad, amit vele tölthetünk (Jn 14:2-3).

„Mit mondunk azért ezekre? Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk” (Róm 8:31)? Hogyan válhat ez a saját, egyéni reménységünké, bármilyen küzdelmeket éljünk is meg most?

november 24.

A REMÉNYSÉG KÉPEI

Olvassuk el az alábbi igehelyeket! Minek a reményére mutatnak rá?

1Móz 3:15 _____

1Móz 22:8 _____

3Móz 17:11 _____

Dán 2:44 _____

Dán 7:22 _____

Dán 12:1-2 _____

Mt 24:27 _____

Jn 1:29 _____

1Kor 10:13 _____

Gal 2:16 _____

Fil 1:6 _____

Kövessük végig ezt a gondolatmenetet! Mit fejeznek ki arról a reménységről, ami Jézusban a miénk lehet?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Elejétől a végéig a Biblia tele van a reménység csodálatos szavaival. „Azért mondtam ezeket nektek, hogy békeségetek legyen énbennem. E világon nyomorúságotok lesz, de biztatok, én legyőztem a világot” (Jn 16:33, ÚRK). „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:20, ÚRK). „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén értünk; mert meg van írva: Átkozott minden, aki fán függ” (Gal 3:13). „Amilyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket” (Zsolt 103:12). „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakíthat el minket Isten szeretetétől, amely Jézus Krisztusban, a mi Urunkban van” (Róm 8:38-39, ÚRK). „Azért tehát legyen az ív a felhőben, hogy lássam azt, és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten és minden testben élő lény között, amely a földön van” (1Móz 9:16, ÚRK). „Lásátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt” (1Jn 3:1). „Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhái vagyunk” (Zsolt 100:3). Ez csak néhány példa az Ige kijelentéseiből arról, hogy milyen is Isten és mi az, amit felajánl nekünk. Egyáltalán mi okunk lehetne a reménységre anélkül, amit a Biblia kinyilatkoztat?

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Még milyen bibliaszövegek szólnak a reménységről? Ezek közül melyek különösen fontosak a számunkra? Miért?
2. A Hetednapi Adventista Egyház minden tantétele közül melyiket találod a leginkább reményteljesnek?
3. A megpróbáltatások, időnként a tragédiák és az élet nehézségei között hogyan tanulhatunk meg örömet találni a Bibliából elénk táruló reménységben? Miért olyan könnyű elcsüggedni az események hatására, még ha annyi reményt keltő üzenetet olvastunk is? Mi az, amit a gyakorlatban megtehetünk, nehogy megfélemedjünk a reménységünkről? Hogyan tudunk örülni a reménységben?
4. „A reményről, a hitről és az Isten iránti háláról beszélj! Légy vidám, reménykedj Krisztusban! Neveld magad Isten dicsőítésére! Nagyszerű gyógymód ez a test és a lélek betegségeire” (Ellen G. White: *Mind, Character, and Personality*. 2. köt. 492. o.). Miért olyan fontos Isten dicsőítése ahhoz, hogy megmaradjon a reménységünk az Úrban?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: SZÉP PILLANATOK

Méltóságos bennem a csend.
Csak az elsuhanó percek
léptei koppannak szívem falán.
Csak a csillagok tudnak
ilyen szépen járni az ég országútján.
Mindegyik a számára kimért
helyen jár, a kimért időben.

A mi helyünk és időnk is
ki van mérve.
Lelkünkbe építve az életóra,
s ha mozdul a mutató
a hívó szóra, lábunk alól
elfogy az út, mert valahol
összehangolva van minden,
bennünk, értünk, miattunk;
s a kegyelmi pillanatok
szépségei összeadódnak:
- ettől olyan szép a hívó élete.
- És világos, és tiszta,
és kívánatos a csend benne.